

AKATALPA

Aralık 2006 - Sayı 84

Aylık Edebiyat Dergisi

ISSN 1305 - 7685

ALİ ÖZÇELEBİ BENİM İÇİN II. ALBERT CAMUS'YDÜ

Ramis DARA

Bursa'da son yıllarda dışardan bakılınca edebiyat hareketlerinde büyük bir canlanma olmuştu. Dergiler, edebiyat günleri, buralarda faaliyet gösteren bireylerin günümüz edebiyat ve şiir ortamında kendilerini ortaya koyuşları vb. Bu ortamın oluşturulmasında şüphesiz pek çok etmen rol oynamıştı, pek çok insan bu canlanmada rol almıştı.

Ama biri vardı ki o ilk hareketti. Uludağ Üniversitesi Eğitim Fakültesi bünyesine ülkemizin doğusundan, dünyamızın batısından gelerek katılan Ali Özçelebi hocam. O benim için kendisi olduğu kadar Albert Camus'ydü de (Gereğeleri sıralamanın yeri burası değil).

Ve kestirmeden söylersem, beni Bursa'ya Anadolu'nun ortalarından (Ankara) getiren oydu. Benden sonra da Melih Elal'ı, Serdar Ünver'i fakülte bünyesine katmıştı, Mustafa Durak'ın etkinliğine ortam hazırlamıştı.

Şüphesiz kentlin sivil hayatının da Nahit Kayabaşı, Hilmi Haşal, İhsan Üren gibi kendi dinamikleri, ortaya çıkmak için vesile bekleyen başka değerleri vardı. Ve hep birlikte epey güzel şeyler yaptık.

Ama bakın di'li geçmiş zamanla konuşuyorum. 2001'de Sevgili Hocam üniversiteden erkenden ayrılmak zorunda kaldı. Onu zorunlulukla bizler izledik, daha 50'lerimizde bile değilken!

O Uludağ Üniversitesi Eğitim Fakültemizin yöneticisiyken kendimi yeryüzünü edebileştirmekle görevli bir elçi sanırdım, gündelik hayatın edebi ve ebedi hayatla bir ve aynı olabileceğini düşünürdüm; dünya malı dedikleri gözümde çalı çırpıydı ancak.

O günler artık yok.

Edebiyat günleri sona erdi.

Eğitim Fakültesinin 324 numaralı odasında kurduğumuz ve ilk sahipliğini Ali Özçelebi hocamızın üstlendiği, başından beri Sevgili Melih Elal'ın çırpınmasıyla çıkan şu küçük *Akatalpa* kaldı şimdi elimizde bir. Bir de yılların izleri. Belki birkaç yıl daha göreceğimiz ve sonra unutulacak olan.

Güle güle Sevgili Hocam.

Tahir ABACI

'YÜZ KÜÇÜK ŞİİR'DEN

BUN

Kalın bir sayfa olarak düştü mercani gün
Yaralayan gazel dolu havuz
Onaran kanun sesi – ki ezelde
Şaibelidir yara onarıcılığı –
Kararsız iklim gibi bir gün

O yağmurlu ve dünsüzdü – Ne kanunu
Ve ne sesi? Çardağın asması
Dökmüşse yapraklarını ne çıkar bundan
Ve bun'dan? – Bilmiyordu mürüvvetsiz
O giyindikçe soyunan Dünya'yı

KUŞKU VE GECE

Şiir uykusuzlukla savaşır gündüzleri
Bazen bir çocuk ağlamasıyla uyanır
Bazen nedamet getiren ihtiyarın sesiyle
Ki gece değil şiirin yurdu, kuşku değil

O gitar dün gece çok şendi kıyıda
Şimdi tutturuyor bura deniz değil bataklık diye
Ayılmış demek ama uyanamamış daha

3 Kasım 2006'da hayata veda eden, dergimiz kurucularından ve ilk sahibimiz Prof. Dr. Ali Özçelebi'yi, İstanbul'da Kanlıca tepesine emanet ettik, "ama yeri kalbimiz"...

–Akatalpa

Tahir Abacı, Yusuf Alper, Şeref Bilsel, Ramis Dara, Nuri Demirci, Gültekin Emre, Hilmi Haşal, Cihan Oğuz, İbrahim Oluklu, Fergun Özelli, Hüseyin Peker, Abdurrahman Şenel.

'AH, BİR ATAŞ VER,

CIGARAMI YAKAYIM'

Nuri DEMİRCİ

Bir yaz, kuzeyde bir vadideydim. Orada gün doğmadan uyanılıyordu ve tepelere çıkılıyordu. Yamacında durulan tepe ile karşı tepenin arasında, tepeler buraya kondurulduğundan beri, sesinin üstünde akıp duran bir ırmak vardı.

Bir sabah, sıcak bir gün olacaktı besbelli, gökte tek bir bulut bile yoktu, her sabah yaptığım gibi, ırmağa baktım ve birden ırmağın üstünde şiiri gördüm. Yatak oraya serilmişti, ırmak akıp gidiyor olmalıydı, ama yoktu; üstünde, ırmağın kıvrımlarına uymuş, yatağın genişliğinde, beyazı griye kesmiş yoğun bir sis uzanmış yatıyordu. Sesi gelmese, ırmağın yerinde artık bulutlar akıyor, diyecektim; bütün bulutlar dereye dolmuştu. Yanımda biri olsaydı, ona, şiiri gördün mü diye soracaktım.

Şimdi ben şiir için bir şey mi dedim? Dedimse ne dedim? Demediysem konuşan kim, konuşuran ne?

Hilmi Haşal, Yom Yayınları'ndan çıkan *Şiirin Lav İzleri* adlı kitabının başlangıcında, şiir üzerine notları niçin yazdığını açıklarken, sözünün bir yerinde, kendi yazdıkları üzerinden şiir yazıları için, "nafile monologlar", diyor. Ne zamandır aradığım nitelemeydi bu. Görünür bir haldi: Uzunca bir süredir dergilerde yer alan, şiir üzerine, ama şiirin teorisini ya da kısaca neliğini irdelemek yerine, ona methiyeler dizen, onu ulaştırıran yazılar başını alıp gitmiş, ucunu bucağın yitirmişti. Bütün bu yazılanlar, Haşal'ın nitelemesiyle, gerçekten nafile monologlardı.

Şiir üzerine düşünülecek elbette, şiir aranacak, şiir okumak yerine şiiri okumanın peşine düşülecek, demem o değil. Karşı durduğum, hatta biraz da ürkerek karşı durduğum şey, şiiri koyacak yer bulamamak, nereye konur ve oradan kaldırılırsa, şiirin boş kalan yerinin dolmazlığını abartmak, abartarak tapınmak, onu hadsiz hesapsız yüceltmek ve giderek bu nafile monologlarla şiiri fetiş haline dönüştürmek.

Şiir, bildiği gibi, kendi yatağında akıp gidiyor. Kimileri tepelerden inerek, kimileri tepelere çıkarak akışını izliyor. Bazıları ayaklarını sokuyor içine, bazıları dalıp boy veriyor. Kimileri, balık da vardır bu suda, diye olta sallıyor, kimileri de tutulacak balıklar için mangel yakıyor.

Yazılan fetişist yazıların, ne kıydan bakanları ayaklarını ıslatmaya, ne de ayaklarını ıslatanları boy verip ölçüsünü kontrol etmeye çağırıldığını sanmıyorum. Hele, verilmiş kararları ve alınan vaziyetleri değiştireceğini hiç sanmıyorum. Sonuçta o şiirdir, ordadır, kendinedir ve olduğu gibidir. Okurlar ya da şairler, yazılanlara bakarak üç milim sağa, beş milim sola kıpırdarlar en çok ve bildikleri gibi kalırlar.

Borges'in Babil Kitaplığı başlığı altında topladığı fantastik edebiyat dizisinde, Hawthorne'nin *Büyük Taş Yüz* adlı bir kitabı vardır. Bu kitabın "Ateşe Verilen Dünya" adlı öyküsünde, geçmiş ya da gelecek, belli olmayan bir zamanda, dünyayı, eskimiş ve değerlerini yitirmiş şeylerin yükünden kurtarmak için yakılan büyük bir ateş anlatılır. Ateşe önce, kurumuş yapraklarla birlikte, dünün gazeteleri, geçen ayın dergileri atılır. Ardından bütün antikalar, bütün nişanlar ve madalyalar, şatafatlı giysiler; yeryüzünün bütün içkileri, bütün tütün balyaları; yazılmış her türlü mektup, her türden yazışmalar; sonra silahlar, sonra paralar, senetler, tapular, yevmiye ve ana hesap defterleri, tebligatlar atılır. Sıra kitaplara gelir. Kitapçı dükkânları, sahaf tezgâhları, halk kütüphaneleri ateşe boşaltılır. Fransız romanları kızıl mavi alevlerle, Alman öyküleri kükürt kokusu yayarak, İngiliz kitapları meşe kütükleri gibi yanarlar. Amerikalı yazarların kitapları bir anda küle dönüşür. Bu yazarların kitapları ve daha birçokları, en azından için için yanarak tütmek yerine, sanki buzdan yapılmışlar gibi eriyiverirler. Sevilen şiir toplamları boğucu bir duman çıkarmaktan başka işe yaramazken, adı bilinmedik bir şairin dergi köşelerinde sıkışık kalmış bir şiirinin alevi yıldızlara kadar ulaşır. Shelley'in şiirleri saf ve parlak ışıklar saçarak yanarken Lord Byron'unkiler simsiyah dumanlar üretir, Tom Moore'un şiirleri yanık şeker kokar. Görünen odur ki, bir yazarın kitaplarının hacmi ile parlak bir yanma arasında herhangi bir orantı ya da ilişki yoktur.

Dergileri işgal eden nafile monologların, böyle bir zamanda ateşe atılmaya değer bulunacağını sanmam. Hızlı üretimlerin ürünü

olan yave torbası şiir kitaplarıyla, kimi çevrelere şiirin görünmek için yazılan, bazen Nobel'le kandırılarak kıskırılan, bazen özgürlük biberonuyla, biberonun içinde ne olduğuna bilmeden beslenen kimi yazarların kitaplarının da başka işlerde kullanılmak üzere bir kenara ayrılacağını, ateşten uzak tutulacağını düşünüyorum.

*

Bu yazıları, Halûk Cengiz'den sık sık bahsederek sürdüreceğim, sürdüreceğim. Onun içine fışıldayan, içinden fışıldayan biri var çünkü ve önemli saptamalar yapıyor; ona kulak vermek gerek.

Şöyle diyor örneğin: "Aslıhan Pasajı'nda, sahaflara bakırken, onca arayıp bulamadığım *Güzel Yazılar* dergisinin Sait Faik'in 50. ölüm yılında yayımlanan Özel Sayı'sını, bir de Ayten Çetiner'in yazdığı, daha önce *Efsane Adam* adıyla basılmış *Komşum Sait Faik* kitabını bulup aldım. Dergi, bildiğimiz özel sayılardan birini yapmış, farklı bir şey yok. Kitapsa, berbat... Burgazadalı (2001'de 50 yıllık) bir kadın (sözünü ettiği yıllarda 15 yaşlarında) komşuları olduğunu söylediği Sait Faik ile annesi Makbule hanım teyzesi hakkında bir şeyler yazmış. "Efsane adam"dan etkilenmiş, ona hayranlık duymuş, âşık olmuş. Kısa bilgiler ışığında, Ayten Çetiner'in bugün yetmiş yaşlarında olduğu; sözünü ettiği yıllarda (1951-1954 olmalı) kendisinin 15-18, Sait Faik'in 45-48 yaşlarında bulunduğu anlaşılıyor. İfade, üslup, felaket; dizgi, felaket; anlatılanlar, felaket... Kendi adıma söylemem gerekirse, doğru bir emsal değilse bile, Bukowski bile bana bu kadar azap çektiğimi. Kerime Nadir, Muazzez Tahsin etkili, zorlama duygulanmalar, şairane hassaslıklar, kırılıp dökülen zariflikler içinde okumanın ne kadar zor olduğunu, ne kadar güç ilerlediğimi kestirebilirsin. Bir de şairliği varmış yazarımızın. Örnekleri okumadan, eyvah, dedim, zavallı şiir... Ve ileri sayfalarda büyük olasılıkla, Burgazadalı denizi, güneşi, ağaçları, kuşları (mutlaka martıları), börtü böceği anlatacaktır dedim ve Burgazada'da okulların açıldığı ilk gün, mutlaka şiir okuduğunu da yazacaktır, diye düşündüm.

Kitap 153 sayfa ama, Ayten Çetiner'in yazdığı, sadece bunun 86 sayfası. Ona da yazmak denirse... 86. sayfadan sonra, Sait Faik Öykü Armağanı'nı kazananların listesi, 22 sayfa fotoğraf (hepsi Ayten Çetiner'in neredeyse.. kuzusuyla bile fotoğraf çektiği, onu da yayımlamış. Bir iki de Sait Faik'in evinin müze görüntüleri), kitap hakkında yazılanlar (zorlamalı sevgi, saygı, hayranlık ifadeleri)...

Ama en önemlisi, "Sait Faik'in Şair Portresi" adlı bölüm. Tam aradığım başlık, hem de 30 sayfa... Ne ki, bu bölümde sadece Sait Faik'in bildiğimiz şiirleri var. Ayten Çetiner, zaten şiir üzerine, Sait Faik'in şiiri üzerine bir şey söyleyecek yetkinlikte değil ama, bu kadar da olmaz ki.

Doğru bilmişim: Kitabın "özgün" bölümünde, kadının hepsi birbirinden "özgün" üç de şiiri var: "Martılar", "Ana Martıya", "Efsane Adam". Adlarına bak!

Şiirleri de yazardım ama, bir süreliğine de olsa seni şiirden uzaklaştırır diye korkumdan yazamadım."

Diyor ve adını sıkı sıkıya gizli tuttuğu birinin iki notunu iletiyor bana:

Bir: "*Küçük şairlerden Şaban Şerafettin Bey, elim bir kaza sonucu, arkadaşlarının gözü önünde, hafta sonunda gittiği Şile'de hakkın rahmetine kavuşmuş. Şair olarak değilse de, insan olarak kaybına üzüldüm, demem gerekir. Rahmetlinin son sözü, "Bakın, şimdi ne biçim balıklama atlayacağım" olmuş. Şiirsel değil ama, manalı."*

İki: "*Edebiyat nazariyatı, şiir poetikası, şu bu... hepsi safsata. Kitabın satıyorsa iyi, satmıyorsa kötüdür; çoksatana da 'shaheser' denir."*

*

Buyrun, burdan yakın.

Cihan OĞUZ

MASK

Didişip durduğum kendim, siktir git cehennemin dibine
Bir daha ne görün beyazperdede figüratif hallerde
Ne tekkede kuyruk bağla talihine yeni bir kem

Aşkta icrai rezalet çıkarmak maharet ya, sakla
[günlüklerini
Gün gün buharlaşmış uçsun kelimeler, çarkına sıçsın
[kalbinin

Herkesin içindeki celse başka, suçlar ağız dolusu
Caydırma beni yeni cinayetlerden

Kimi kimsesi olmayan kuşlar, öyledir ahali
Seveni de göt, sevmeyeni de

Yırtıcıdır, kendi surati perperişan
Göç sırasında kanatlarında hep yama

Kimin hikâyesini kime yutturmalı? Söz verip unuttuk
Bir zamanlar biz, herkese rağmen, iki yanı keskin kılıç

Hilmi HAŞAL

BİLGE CAM

Kırpiklerinden tanımıyor diyor
sevişmekten gelen her kadını
okurum göz kırpmış ritminden
tel uçlarına sinmiş mutlu an'ı

son öpücüğün ıslaklığını bir de
bir de alnındaki neşeli kuşları
ömrüme katık ettim diyor, nice
çiftleşmeleri, öyle, özlem taşkını

nasıl bir şeydir güneşle buluşmak
toprak ısınırken kucaklamak bir kadını
cemre iksir verdim diyor, o an'lara
ruhla, bedenle yanarak varılan tavına

yağmur sıcaklığı mucizedir bilirim
sever, inci damla - ter, tende gezmeyi
kösnül çalkalanışından anlamaz mıyım
diyor, ipek bluzun altındaki meyveyi

vitrin camıyım ben, olanlara ayna
kırılır ışığım, beyaz kanarım, tanık boyna
vitrin camıyım ben, yalanlara ayna
belleğimde dir dünya, gölge her şey, cıva.

Yusuf ALPER

ASLA

Seni seviyorlar diyor, fısıltıyla
Brutus da Sezar'ı severdi diyorum
Ama Brutus Roma'yı daha çok severdi
Oysa Roma'yı sevmiyorlar

Roma'yı sevmeyen Brutus beni sevmesin asla!

Hüseyin PEKER

AYRILIK ÇEŞMESİ

Ölmüş birinin anısına beste yapıyordum akşamları
ne çok ölü birikmiş arkamda
ne çok kartvizit
yaşarken görmedim saçlardaki güzelliği
gözlerdeki parıltıyı; yastık iki kişi
çok gelmiş yorganımızdaki bitki müzesi
öpücüklerdeki kabartma çiçekler
sevgi deyip geçmişim cankurtaran yeleklerini
parmaklarımın ucunda krizler atlatmışım
hedefe ulaştığım kadın figürleri
sofrada vitrin süsü olup birikmiş
saygıyla karışık korku duyduğum peçeteli şerefe sözleri
kabuk ve kemiklerden yaratılmış arkadaşlıklar
gürleyerek akmış üstüme
ayağım terledi şarap sahilinde
kumları kırmızıya boyadım yelken kupası için
şimdi sana bakıyorum el öpme sahnesinde:
benden tosun biri
ne kadar zayıfladım dibe sürüklendiğimde
kuruttum göğüs ucuma birikmiş terleri
benim ol, bu masaya otur doku hasarından
gönüllü dostum ol deve güreşinde
arkadaşım kal diyen sarı çiçekli teklifler
kanat açıklığı o kadar derin ki!
bestem ayrılık çeşmesi, ağızı tamamladı üstüme
ne kadar zayıfladım pişmanlık denizinde

Ölmüş birinin anısına beste yapıyordum, zemin kayması
ben şehir efsanesiydim, sokaklara at bağlardım
sopayla dayak yedim gençliğimde
güneş gözlüğümü çıkardığım dost sohbetlerinde
evi bulmakta güçlük çektiğim günlerim oldu
yarasa gördüm seni karşıladığım saat, kurşun kalemle
sileceğim dedim, ondan attım tükenmez kalemdeki renkleri
sevgi hissettim, şimdi ne çok ölüm; bestemdeki nota külleri
bir karış toprak artık dostlukların kendisi
atın üstüme, güneş nereden doğacak diye soracağımıza
atın bestemdeki solfej anahtarlarını
atın güzel oyunlar oynadık sizinle
kapı tokmakları tanık buna
bestem korkunun kokusuyla yazılıyor
dinlerken martılar bana konacak
hedefe ulaşmak için fistolu eteklerime
kanat kırıklarından tüyler dikecek
şimdi kartpostalım namluya kilitli
atıp vuracağım kendimi su cenderesinde

ŞİİR VE İKLİM (XXIII)

Şeref BİLSEL

"Bir bakır tasta alev şimdi havuz,
Suya saplandı kızıl mızraklar.
Açılıp kıvrılarak göklerde
Uçuyor parçalanmış bayraklar!" Ahmet Hâşim

Sevgili Okur: Gizlenmiş Muhteva,
Yaklaşık iki yıldır Şiir ve İklim adı altında, bu sayfalarda
birlikte oluyorduk. Yazılarımız bu sayıyla nihayetlenmiş olacak.

Akatalpa dergisinin bana gösterdiği, sansürden, dayatmalardan uzak bu hareket alanı için, başta Ramis Dara ve Melih Elal olmak üzere, dergiye ses veren herkese teşekkür ederim. Şiir ve İklim adı altında yayımladığımız yazılara, çoğu matbu olmak kaydıyla, pek çok tepki geldi. Bütün bu tepkilerin hemen hepsi olumsuzdu. Şehre ve dile çarpanların boyunun ölçüsünü almak için koşturduğu yazılar. Yazılanların hiçbirine cevap vermedim. Fakat ciddiye aldığım, önemseydiğim birinden bu minval üzere bir tepki gelmiş olsaydı; rahatsız olur, geriye dönüp bakardım. İki yıl içerisinde, kaybettiğim akrabalarım oldu; bunun yanı sıra kimi “akbabaları” da kaybetmiş olduk. Dost kisvesi altına yerleşmiş bazı yetenek düşmanı dalkavuklar ise; yeni anlam ve ilişkiler kuracakları eşiklere doğru hicret ettiler. Böylece kendimize ve içinde bulunduğumuz zümreye daha yakından, sivil bir gözle bakma şansını da edinmiş olduk. Bu ülkede hiçbir şeyin içi “şair” imgesi kadar şişirilmedi. Bu imgeye sahip olmak isteyenlerin bir kısmı da şişirilmiş değerlere, ilişkilere yaltaklanmaktan geri durmadı. Ben ömrüm boyunca bu tür ilişkilerin uzağında tutmaya çalıştım kendimi. Yakın menzildekiler bunu bilir. Türk şiiri bir eşikten geçiyor; ve bu eşik şairden sadece “şiir”ini istemiyor; insan olmanın ölçüsünü az çok elinde tutan kimi değerlerin görünür kılınmasını da istiyor. Bu noktada Türk şiirinin iki kulvara açılan bir yol ağzında durduğunu düşünüyorum: Ya ahlaklılarla birlikte yürüyeceğiz ya da ahlaksızlarla. Şiirden önce, “şair”le ilişkilerimizi gözden geçirmek durumundayız. Şair, bir şey olmak için mi her şey yerine koyuyor kendini; yoksa...! Şiirin meselesi kadar şairin meselesi de olmalıdır; ve bu mesele kendi şairlik imgesini şişirip parlatmak üzerine kurulmamalıdır. Çok az şair beni hayal kırıklığına uğratmadı. Türk şiiri havzasında sanıldığı gibi öyle onlarla ifade edilecek bereketli şairler olduğuna inanmıyorum. Haddini bilmeyenlerin, haddi bildirilmemişlerin yuvalandığı belli sanal duraklar var; göğü göstermeyen, sadece kendi yüzlerini gördükleri, tümsek ve çukur aynalarla dizayn edilmiş duraklar!

Kaybetmeyi göze alamayan ne dünyaya gelebilir ne de kendine... Türk şiiri, söyleyecek sözü olmayanların sultanı altından çıkacak refleksleri her zaman barındırmıştır. Bu reflekslerin öznesi gençler (başkalarına yamanmayan, kendi ayakları üzerinde durabilen) olacaktır; başka şairlerin koruyuculuğunu yapmak yerine Türkçe'nin bekçiliğini yapan gençler...

Şiir ve İklim adı altında bugüne dek yazdıklarım izlenimlerden hareketle ortaya konmuş çağrışım yazılarıydı. Uzun süre daha bu yazılar devam edebilirdi; fakat bu yazıların bir yerde sona ermesi gerekiyordu; bu son tamamen kendi tasarrufumdan kaynaklanıyor. *Şiir Defteri* çalışması yoğun bir sürece girdi; bir de Tozan Alkan'la birlikte hazırlıklarını sürdürdüğümüz, Ocak 2007'de çıkacak olan “ç.n.” adlı “Çeviri Edebiyatı Dergisi” var. Ocağa kadar “ÇeNe”mizi tutmamızın bir nedeni de bu! Ve yine Tozan Alkan'la birlikte hazırladığımız, Türk ve Dünya edebiyatından şairlerin şiir üzerine aforizmalarını barındıran “Şiirin Günah Defteri” adlı bir

**YALNIZLIK GİBİ BİR ŞEY YA DA YENİ BİR
HAYAT İÇİN YENİ BİR FENER...**

Fergun ÖZELLİ

FENERSİZ

Yanmaya yatkınım diye
yağmurunu kaçırdın yangınımdan

Kısırılmış bir yeşillikti benimki
azgın kışlara meydan okuyan

Üstüme küreledin her cehennemini
yalanlar biriktirdin ardımdan

Usandım o çöl ülkesinin

uçsuz bucaksız serabından

İçlendikçe çırpınan bir denizdim
adsız kıyılara doğru taşınan

Gözlerine mil çekilmiş gemileri
hangi fenerlerdir coşturan

*Yolları çığla kapanmış dostlukların o ölümcül hüznünü özenle saklayan, yoğun bir yalnızlığın şairidir Ahmet Günbaş; kapısında kara bir şarkının pusuda beklediği, bütün saçakları kırık, bütün denizleri çekili, kanadı kırık göçmen bir kuştur; hatta, ömrü viran sevdiğimi kim bilecek, diyerek, kimliğine ait bir ipucu bile bırakmıştır, 1997 yılında yayınlanan *Göçkün* isimli kitabında yer alan “Bu kış böyle geçecek” şiirinde.*

İşte bu *kanadı kırık göçmen kuşun*, ilk okumada, belki de kendi yalnızlığını bir diyalogmuş gibi gözüken monologla sorguladığı Fenersiz(1) şiiri, nedendir bilmem, birdenbire sarıp sarmalayiverdi beni ve müthiş bir istekle, şiirin sonunda sözü edilen *fenerleri* bulmaya kıskırttı... Aslında bu kıskırtma, Orhan Veli'nin, *Garip* için 1945 yılında kaleme aldığı önsözdeki: “*Bir başına da olsa, karşı koyan insan kuvvetli insan olmalı. Ben bunu yalnız kalıp da ümitsizlik içinde olduğumu hissettiğim anlarda daha iyi anladım. Bununla beraber, senelerden beri, o kadar çok zamanlar yalnız kaldım ki, bu hale adeta alışır, hatta (kuvvetli olmanın gururunu duyabilmek için) zaman zaman yalnızlığı arar oldum.*” sözleri ile, Franz Kafka'nın yalnızlaşmaya başka bir boyut katan, “*İki olanak:*

çalışmanın sonuna geldik. Ocak 2007'de bir dergide Hatay'dan ses verecek: *Har...* Faruk Bal yönetiminde. Bu dergi için de bir dosya hazırlığını tamamlamak üzereyiz. İşte bütün bu uğraşlar nedeniyle Şiir ve İklim yazılarına son vermek durumunda kaldık.

“İnsanın” olduğu yerde şair olacaktır; şairin olduğu yerde de “şiir” varlığını sürdürecektir kuşkusuz. 2006'nın son aylarında yayımlanan -sevdiğim kimi şairlerin- şu kitaplarını sindire sindire okumak istiyorum: *Zehirli Rüya* Emel İrtem (Yitik Ülke Yay.), *Asit Ya da İksir* Onur Behramoğlu (Yitik Ülke Yay.), *Yanık Rüzgâr* Tozan Alkan (Artshop Yay.), *Ortodoks Oğlanlar İçin Fücür* Metin Kaygalak (Avesta Yay.), *Hâr Defterleri* Metrin Kaygalak (Avesta Yay.), *Çok Sevmek* Enis Akın (Avesta Yay.), *Yaylılar İçin Dörtlü* Mehmet Butakın (Avesta Yay.).

Görüşmek umuduyla sevgili okur!

*“Dedim ki halkın yıldızları göktedir
sizin yıldızlarınız omuzlarınızda
çelenkler ve çapraz kılıçlar arasında
ve ölüm bir sözcük değil
oğuldur bize, sonra susar siyasat
Yanaşır beyaz kuleye gübre yüklü kamyonet”* Gökçenur Ç.

Kendini sonsuz küçültmek ya da sonsuz küçük olmak. Birincisi mükemmellik, yani eylemsizliktir; ikincisi başlangıç, yani eylemdir.”(2) aforizmasından da besleniyordu. Ayrıca, her şiirin, tanıyıp tanımadığımız bütün insanlar, hâlâ keşfedemediğimiz yanları bulunan dünyamız ve hiç görmediğimiz gezegenler gibi yeni bir serüven olduğunu da bir kez daha anımsatıyordu bana.

Öncelikle, Fenersiz'in mimari yapısına bir göz atmalı ve bu şiir nasıl okunmalı sorusuna bir yanıt bulmalıydım. Zaman yitirmeden başladım bu işe: ilk olarak, her ikilikteki ilk dizeleri daha hızlı, ikinci dizeleri ise daha üstüne basarak ve ağır ağır okumak galiba en iyi okuma biçimi olabilir, diye düşündüm. Ve hemen arkasından mimari yapı ile ilgilenmeye başladım. Görüldüğü gibi “ikilik”lerden oluşmuyordu Fenersiz; kırılmış dizeler, ikinci bir dize görüntüsü veremekteydi. O nedenle, şiirin ilk yazıldığı hâlin, altta örneklediğim altı dizelik biçimde olduğunu düşünüyordum:

*“Yanmaya yatkınım diye yağmurunu kaçırdın yangınımdan
Kısırılmış bir yeşillikti benimki azgın kışlara meydan okuyan
Üstüme küreledin her cehennemini yalanlar biriktirdin ardımdan
Usandım o çöl ülkesinin uçsuz bucaksız serabından
İçlendikçe çırpınan bir denizdim adsız kıyılara doğru taşınan
Gözlerine mil çekilmiş gemileri hangi fenerlerdir coşturan”*

Böyle olunca da, her ikiliğin sonundaki sözcüklere yerleşmiş

gibi duran uyakların, aslında tüm dize sonlarına dadandığını fark ettim: *dan/yan/dan/dan/nan/ran*. O zaman dedim ki kendi kendime, işte bu dadanma nedeniyle, dizelerdeki cümlelerde, her soluk alış arasında zorunlu bir dize kırılmasına dönüştürmüş Günbaş.

Fenersiz, imgeden çok simgelerle örülmüş bir şiir kanımca. Hece yapısı ise özgür: ikilikler, 1. ikilik: 8/11, 2. ikilik: 12/10, 3. ikilik: 12/10, 4. ikilik: 9/9, 5. ikilik: 11/11, 6. ikilik: 12/9 heceli. 2. 3. ve 5. ikilikte hakim olan 22 hece, diğer üç ikilikte bulunan 19, 18 ve 21 heceyle bir ses düşmesine uğrasa da uyaklar yardımıyla ses yeniden yakalanıyor denebilir. Ayrıca, şiirin en geleneksel yazım özelliği olan her dizinin büyük harfle başlaması kuralına (ikiliklerdeki ikinci dizeler küçük harfle başlasa da) sıkı sıkıya uyulmuş ve bir yazımsal dış sapma kullanılmamış. Sadece, son dizede bulunan soru cümlesi nedeniyle, bir sözdizimsel sapmadan söz edilebilir.

Gelelim, dizelerde yaşayan, şiire anlam verip, anlamını çoğaltan, tanımlamalar ve sözcükleri tanıyarak, *çoşturucu fenerleri* arama ve bulma sürecine:

1. dizede, *Yanmaya yakınlık - yangın - yağmur kaçırma*
2. dizede, *Kıstırılmış yeşillik- azgın kışlar - meydan okuma*
3. dizede, *Üste kürelemek - cehennem - yalan*
4. dizede, *Usanmak - çöl ülkesi - serap*
5. dizede, *İçlendikçe çırpınan deniz-adsız kıyılar - taşınmak*
6. dizede, *Gözlere mil çekilmesi - gemi - fener - coşturmak*

sözcük ve tanımlamaları, pırl pırl göz kırıyorlardı bana. *Yanmaya yakınlık, kıstırılmış yeşillik, içlendikçe çırpınan deniz*, şiir öznesinin önemli özellikleri arasında gözüküyordu.

Yanmaya yakınlık tanımlaması, sadece kendisinin değil, başkasının da acısını içinde hissetmeyi; düşünüp hayal ettiği bir yaşama biçimi için ya da tanıdığı ve tanımadığı her insan için kendini feda edebilmeyi içeriyordu sanki.

İçlendikçe çırpınan deniz tanımlaması da, kişiyi, biriken acıların harekete geçirebileceğini savlıyordu kanımca; tıpkı, *“İçinde bir parça kırılıp koptuğu zaman daha iyi çalışmaya başlayan tek makinedir insan”*(3) diyen Mehmet Mümtaz Tuzcu’yu kanıtlarcasına.

Kıstırılmış yeşillik tanımlaması ise, *yanmaya yakın* ve *içlendikçe çırpınan deniz*’in, bireysel ve toplumsal anlamda oldukça yoğun bir kuşatma altında olduğunu gösteriyordu; yine, *“Yaratıcı insan, yaratıcı olmayan bütün unsurların sürekli tehdidi, baskısı ve işkencesi altındadır.”*(3) diyen Mehmet Mümtaz Tuzcu’yu doğrularcasına.

Evet, diyalogmuş gibi gözükse de monolog şiirde, *seslenen kişi*’nin özellikleri şöyle sıralanabilir: *Seslenen kişi*’nin yangınından yağmuru kaçıran; her cehennemi onun üstüne küreleyen ve ardından yalanlar biriktiren... *Seslenen kişi*’nin özellikleri ise: azgın kışlara meydan okuyan; yanmaya yakın, kıstırılmış bir yeşillik ve adsız kıyılara doğru taşınan, içlendikçe çırpınan bir denizdir.

Bu özellikler, (hem *seslenen* hem de *seslenen* açısından) doğrusu bana hiç de yabancı gelmedi; hele hele, Fenersiz’e politik bir anlam yüklemeye kalkarsam...

Seslenen kişinin özellikleri (simgesel de olsa): günümüzde, nedense “dinozor”luk olarak tanımlanan, inanmanın ve adanmanın, umudun ve isyanın, direnme kararlılığı ve kazanma arzusunun, empati ve paylaşmanın, aşkın, sevginin ve vicdanın, bilim ve sanatı en büyük değer olarak görmenin erdemlerini, kendilerine doğal özellik kılın insanların, yani, devrimcilerin özellikleriydi.

Seslenen kişinin özellikleri ise (yine, simgesel de olsa): devrimcilerin ülkede iktidarı almasını ve sonrasında iktidar olma düşüncesini de ortadan kaldırmasını istemeyen ve kime ait olduğu bir türlü netleşmeyen o yüksek çıkarları gereği, nimetleri paylaşmayı, düşünceleri konuşmayı, kültürlerin farklılığını ve insanların örgütlülüğünü, doğayı, doğayla birlikte yaşamayı bir türlü içine sindiremeyen (daha doğru bir deyişle, insanları bilinçaltı eğitimle ikna ederek ya da zor yoluyla, kendi düşüncesindeki örgütlerle tutamazsa, karşısında oluşan örgüt ve insanları düşman ilan edip, “her türlü” savaşla ortadan kaldırmaya çalışan) ve - milliyetçi bir bakışla- asla “kökü dışarıda olmayan!” “sistem” yanlısı, kişi ve örgütlerdi.

İşin en trajik yanı, onca acıya, onca eziyete rağmen, *seslenen kişi*, *seslenen kişiye* sesleniyordu hep; çünkü: bilinçaltında ve bütün bir düşünce pratiğinde, sistemin içinde kalarak değişmek isteği

vardı. Oysa, *seslenen kişi*, *seslenen kişiye* karşı tamamiyle sağırdı ve ona karşı olan tavrı da çok netti: “ülke” ve “dünya”, ancak ve ancak, ortada tek bir *seslenen kişi* bile kalmayınca, huzura kavuşacaktı. Ama, seslenen kişinin ayılıp, kendisine gelmesi de söz konusuydu Fenersiz’in sonuna doğru: *“Usandım o çöl ülkesinin / uçsuz bucaksız serabından / İçlendikçe çırpınan bir denizdim / adsız kıyılara doğru taşınan”* dizelerinden de anlaşılabilir bu ayılış ya da daha doğru bir söyleyişle, uyanış. Hatta, öyle bir uyanış ki, gözlerinin çok daha uzun bir zaman önce, gerçekten gördüğünü sandığı zamanlarda kör edildiğini anlıyor düştüğü boşlukta ve o kör halinde (ve en acıklısı, kendisinin de bir fener olabileceğini yine düşünmeden) onu coşturacak yeni bir *fener* arıyor kendisine. Bu *fener* ya da *fenerler*, yepyeni bir hayat düşüncesi ve yepyeni bir örgütlenme biçimi olabilir bana kalırsa; üstelik belki de, “sistem”den tümüyle bağımsız.

Yukarıda, şiire politik bir anlam yükleyerek, kendimce yorumlamaya çalıştığım Fenersiz, bir ikili ilişki anlamında da yorumlanabilir ve belki de onu Ahmet Günbaş tarafından yazılmaya yönlendiren duygu ve düşünce de aslında böyle bir ilişkiyle hesaplaşma isteğidir. O nedenle, politik yorumum, yine aynı sözcüklerle ama *seslenen* ve *seslenen kişilerin* birlikte yaşayan, birlikte olan iki insan olarak değiştirilmesiyle, yaşamın oldukça içinden bir trajediye de dönüştürülebilir. Bu değişiklik, belki de şiirin ilk yazılış mantığına en yakın yorumlama biçimi olabilir. Ama, öyle ya da böyle, her iki düşünme biçiminde de şu gerçek değişmez: ortada, bilinçaltı biçimlendirilmiş, isyan etse bile, isyanıyla bile biçimlendirene yarar sağlayan ve kendisini değil onu (biçimlendireni) koruyan bir kimlik vardır. Bu biçimlendirilmiş kimlik tümüyle reddedilip, yerine yepyeni bir kimlik inşa edilmedikçe, “kör”lük bitmeyecek ve bu trajedi sürüp gidecektir. Olumlu olan, “kör”lüğün fark edilmesi ve *fenerleri* arayıp bulma isteğinin ortaya çıkmasıdır; çünkü: istek, eninde sonunda, kendi yolunu mutlaka kendi açacaktır.

Yalnız bir şiirin, yalnızlığı nasıl anlattığını, nasıl yorumladığını düşünmeye başlayıp bu sonuçlara gelmek de şiir okumanın en çarpıcı, en güzel tadydı doğrusu. Üstelik, bu sonuç doğru da olmayabilir, Fenersiz’den başka başka anlamlar da çıkarılabilir. Olsun dedim, ilk tohumu ben ektim ya o yeter... Keyifliydim doğrusu... Bir başka şairden, bir başka şiir okumak üzere, gözlerimi kitaplığın raflarına diktim.

- 1) Ahmet Günbaş, *Aşk Boyu Sürgün*, Bilgi Yayınevi, 2001, s. 72
- 2) Franz Kafka, *Aforizmalar*, Bordo Siyah Klasik Yayınlar, 2004, s.59
- 3) Mehmet Mümtaz Tuzcu, *Yaşamsanat*, Çizgi Yayınları, 2006, s.2-6

‘ŞİİR DEFTERİ’

Gültekin EMRE

Yılın son ayındayız. Unutulmaması gereken bir yılıktan söz etmemek olur mu? Kısa bir süre sonra üçüncüsü okurun eline doğacak ve 2006’daki şiir, şair ve yeni kitaplar yıllığı sayfa aralarında yer alacak.

Şiir ve Hayat 2006’da da devam etti 2005’ten yüz dergiden on bine yakın şiirden seçilen 134 şairin şiiriyle birlikte. Bir yılın şiir tutanağı bu: *Şiir Defteri*. Şair Şeref Bilsel ile Cenk Gündoğdu’nun ortak çocuğu; 2 yaşında.

2005’teki *Şiir ve Hayat*’ın genişçe bir panoraması çıkarıldıktan, gözlemler, yorumlar okur önüne serildikten sonra dergiler üzerine kısa çıkmalar, notlar yer alıyor yılının başında. Ardından geçtiğimiz yılın şiir, şair ve poetik ortamı için bir soruşturma başlıyor: Dokuz soruya yanıt niteliğindeki bu soruşturmaya Ahmet Oktay, -“görünmek gerekmez”-, Güven Turan, -“ya sabır!” derim”- Orhan Koçak, -“şiir ‘gündeme geldiğinde’ hâlâ şiir olarak kalabilir mi?”-, Ahmet Telli, -“dergicilik mi dediniz?”-, Haydar Ergülen, -“‘eğlenceli’ bir yıl oldu!”-, Enver Ercan, -“Şiir hayattan değil, hayat şiirden koptu!”-, Ömer Erdem, -“2005’te neredeyiz?”-, Yücel Kayıran, -“felsefi şiir gerilimi”-, Osman Çakmakçı, -“milattan sonra 2005!”-, Mehmet Erte, -“turunç bahçesine giren balta”-, katılırlar ve değişik yorum ve gözlemleriyle geçtiğimiz yılın şiir dünyasını enine boyuna irdelerler kendilerince.

1980 şiirinde tasfiye ve kopuşun da gündeme getirildiği yıllık, kendi içinde eleştirel bakışı, çok sesliliği de sıcak tutmayı başarıyor bana göre.

Yusuf Çotuksöken de, bir başka açıdan bakar 2005 şiirine, şairine: “2005 Yılındaki Şiirlere Dil Cephesinden Eleştirel Bakış”la ve ilgisini çeken dizelerle katılır yıllık ailesine. Oğuz Özdem de bir başka eleştiriye yönelir okuru: Çoklu bakış açısıyla içerik ve biçim bağlamında sokulur şairlere, şiirlere ortak noktada buluşulacak bir tasnif için: Şairleri yaşlı-orta-geç, cinsiyet ve dünya görüşü, bireyci-biçemci ... gibi saptamalarla öbeklendirerek geliştirir düşüncelerini Oğuz Özdem... Bir buçuk sayfalık önerilen şairlerin ardından dört şairden oluşan seçici kurulun değerlendirmelerine sıra gelir: Mehmet Taner, -gönlü en fazla 50 kadar şiirden yana olsa da- “geniş bir seçme”ye ister istemez imza koyar. Abdülkadir Budak, “şiir’e bir de şair’den bakmak”la giderek daha çok ortaya çıkan ve kendinden söz ettiren sağ kesim şairlerine farklı değinir. Metin Celâl, “benim hâlâ umudum var” diyor sabır göstererek ve handikaplardan söz ediyor açık açık. Salih Bolat, “iki bin’li yıllara doğru Türk şiiri”ne kuşbakışı bakıyor.

Sonra da seçilen şair ve şiirlere geliyor yaş gözetilerek: 1914 doğumlu Dağlarca’dan başlayarak en genç şair Gonca Özmen’e (1982) dek 134 şairin şiirini okuyoruz yılın iyi şiirleri olarak.

Çoğumuzun pek bilmediği ve yabancı olduğu bir dünyada, “2005 Yılında Edebiyatımızda Elektronik Ortam ve Fanzinler” ana başlığı altında, Altay Öktem “fanzinlerden web sayfalarına şiirin yeni serüveni”ni, bu çok iyi bildiği alanda devşirdiklerini paylaşır şiir okurlarıyla. Özcan Erdoğan da, aynı bağlamda bu gizemli ortamdan, “2005’te internette edebiyat”tan açılımlar getirerek değerlendiriyor elindeki zengin malzemeyi.

“2005 Yılında İlk Kitabını Yayımlayan Şairler ve Kitapları” bölümünde ise Sezai Sarioğlu, bir yılın ilk ürünlerini, 33 yeni şiir kitabını şu başlık altında ele alıyor: “şairler soğuk ve sinirli, şiirler sihirbaz, kurak ve yağışsız!..”. “2005 Yılında Yayımlanan Poetik Kitaplar”ı da Halim Şafak, “eleştiri kendini imha ediyor!” yorumuyla yazıyor. Sözünu bağlarken de şu saptamayla baş başa bırakıyor bizi: “...tüm bir yılın verimlerinin belirginleştirdiği tek şey ‘eleştirel’ ve ‘tümlüklü’ bir yapının eksikliği oldu. Muhafazakârlığın hayatın bütün alanlarındaki ideolojik saldırısı karşısında bunun eksikliğinin her geçen daha fazla duyulacağını ifade” ediyor ve sözünü şöyle sürdürüyor: “Şair ve eleştirmen bugünün dünyası karşısında geleceği ve bugünü belirleyecek bir

İbrahim OLUKLU

BİR AŞKA ÖVGÜ

- Aylin ve Fuat'ın büyük aşkları için -

Ayrılığın söze dökülmeyen yerlerinden
Her gün bir 'Papatya Adam' çıkar gelir
Sana olan özlemler
Yeni Rakı'nın beyaz peynir
Ve karnabahar salatısıyla buluşturduğunuz
Lezzetinden başlarsınız yeniden konuşmaya
O çocukluğunun bir dönemini anlatır
Balıkesir'den

Doğduğun şehrin tozuna toprağına
Bulanır senin sarı saçların dinledikçe
İçin içine sığmaz olur
Gün ışığını serpiştirirsin
Tuttuğun günlüğün sayfaları arasında
Onun kıvrık saçlarına
Uçmayı aranızda gidip gelirken
Öğrenir iktisat kitapları
Sizi el ele gördüğü yerlerde
Ağzı açık kalır yöntembilgisinin

Tarih yazabilselerdi eğer Beyoğlu'nda barlar
Ana başlık yaparlardı aşkınızı

Abdurrahman ŞENEL

KİMSESİZ KALDI

Bugün, şiir beni terk etti
Elimden düşürdüm onu
Çocuğumu düşürseydim vermezdi bu acıyı

Bugün, takma dişlerimi kaybettim
Şairler kirli mısralarda doğurdu vişne ağaçlarını
Bir kirpi unutuldu bugün tren rayında
Dünyaya sövüyordu şarkıları

Bugün, şiir beni terk etti
Acıttı oynadığım yalanlar
Kokmuş leşle dolu yalağımı kaybettim
Kimsesiz kaldı bir sokak köpeği
En çok acı veren de bu

Bugün, şiir beni terk etti
Bacaklarım artık, yokuşu çıkamama yorgunluğu
Aynı yokuşta nefesimi kaybettim
Unuttum yazgımın şırınga tadını

yol ayrımındadır. Söz konusu yol ayrımının aynı zamanda hem edebi, hem de politik bir tavra yol açması beklenmelidir.”

Büyük bir emek ve sabır isteyen işlerden birini de Baki Asiltürk üstleniyor ve “Edebiyat Dergilerindeki Şiirlere Dair Eleştirel Okuma”sını “Dergilerde Şiirlere Dair Dengesiz Notlar” olarak sunuyor 27 sayfada.

Son olarak “2005 Yılında Yayımlanan Şiir ve Şair Üzerine Kitapların Listesi”yle bitiyor kapsamlı *Şiir Defteri*.

Geçen yılın şiiri hakkında ne bilmek istiyorsanız hepsi var bu özenli ve sabırla kotarılmış çalışmada; *Şiir Defteri*'nde. Yan tutmadan, dergi, kitap, şiir ve şair atlamadan sunulan bu yıllık saklanmaz da ne yapılır? Aç aç, oku! Bellek tazele! Belge olarak da kalsın yarına.

Şiir Defteri, Şiir ve Hayat 2006, Hazırlayanlar: Şeref Bilsel - Cenk Gündoğdu, Toroslu Kitaplığı, Nisan 2006, 322 sayfa.

İÇİNDEKİLER

Cilt: 7 Sayı: 73 - 84

Ocak 2006 - Aralık 2006

(Köşeli ayraç içindeki rakamlar sayıyı, ötekiler sayfayı göstermektedir.)

ABACI, Tahir	: Sepia (şiir)	[78] 3	Nar Ağaçları (şiir)	[81] 6	
	: ‘Yüz Küçük Şiir’den - Bun / Kuşku ve Gece (şiirler)	[84] 1	ASLAN, İ. Deniz	: Aklımda Yapraklar Yanar Şimdi (şiir)	[80] 6
AKYOL, Sina	: Hanımeli (şiir)	[79] 3	AYÇİÇEK, Arzu K.	: Boşluk (şiir)	[79] 6
ALKAN, Tozan	: Ağırılık (şiir)	[76] 3	BİLMİŞ, Uğur	: Git Gir Başka Irmağa (şiir)	[74] 7
	: Arzu Birahanesi (şiir)	[77] 3	BİLSEL, Şeref	: Şiir ve İklim (15)	[76] 4
ALPER, Yusuf	: Bir Kırmızı Bir Trak (şiir)	[79] 3		: Şiir ve İklim (16)	[77] 4
	: Hayat ile Şiir Arasında (şiir)	[83] 3		: Şiir ve İklim (17)	[78] 4
	: Asla (şiir)	[84] 3		: Şiir ve İklim (18)	[79] 4
APALAK, Şevket	: Mudanya Fotoğrafi (şiir)	[81] 2		: Şiir ve İklim (19)	[80] 4
ARSLAN, Yılmaz	: Kalbimi Adam Yapan Çılgın			: Şiir ve İklim (20)	[81] 4

	: Şiir ve İklim (21)	[82]	4	GÜLBEK, Tamer	: Boğaza Takılan Kılçık (şiir)	[76]	6
	: Şiir ve İklim (22)	[83]	4	GÜMÜŞDOĞAN, Emre:	Ahşap Eve Üçleme I-II-III (şiir)	[73]	6
	: Şiir ve İklim (23)	[84]	4	HAŞAL, Hilmi	: Kıyı Aynası (şiir)	[74]	3
CEM, Hakan	: Yeryüzü Sokağı – Doğum / Çocukluk / Gençlik / Olgunluk / Yaşlılık / Ölüm (şiirler)	[82]	2		: Şişedeki Mektup: Şiir	[74]	2
CİNOZOĞLU, Hüseyin	Avni: De ja vü (şiir)	[76]	3		: Bulut Terazisi (şiir)	[75]	6
ÇELİK, Mitat	: Bir Amiral İçin Ağıt (şiir)	[82]	3		: Yoğun Lodos (şiir)	[77]	7
	: Karadivane (şiir)	[76]	3		: Su Üstünde Seken Taş: Şiir	[78]	3
	: Meddah (şiir)	[82]	3		: Ruha İksir Sunan Sebil: Şiir	[80]	1
ÇELİK, Müslim	: Korunmalı Oto Teybi Gazeli – Çocuklar (şiir)	[83]	3		: Beklenmeyen Mektup (şiir)	[82]	7
ÇOKKARDEŞ, Bahri	: Kedi Fare Oyunu (şiir)	[75]	3	KALE, Muzaffer	: Bir Leke Olarak	[84]	3
	: Ay Odası (şiir)	[79]	7		Duvarı Saydım (şiir)	[78]	7
	: Tuzaklar (şiir)	[81]	3	KAYIRAN, Yücel	: Köpeklerin Yaşamı 4 (şiir)	[76]	3
	: Kemirgenler (şiir)	[83]	3	KEMAL, İlhan	: Kıstak (şiir)	[83]	6
ÇOLAK, Veysel	: Hoşça Kalamam (şiir)	[78]	1	KIRIMLI, Mehmet Sadık:	Sayıklama (şiir)	[74]	7
DARA, Ramis	: Yazım Kurallarına Paydos!	[74]	1		: İncirsin (şiir)	[79]	5
	: Suzan Erbaş	[75]	1	KOYUNCU, Fahrettin	: ‘Yaşamsanat’ ya da Kök Tümceler	[82]	2
	: Dil Bilmiyorsan Gam Yeme			KÖSE, Hüseyin	: Hable Con Ella (şiir)	[80]	1
	: Şiir Yazarsın Sen de	[76]	1	MERCANOĞLU, Salih:	Ü (şiir)	[76]	1
	: Edebiyat Artık Dergilerde Değil!	[77]	1		: Mor (şiir)	[78]	7
	: Bağlımsız Sesler	[82]	1		: At ve Sebat (şiir)	[79]	3
	: Ali Özçelebi Benim İçin				: Terzi (şiir)	[80]	2
	II. Albert Camus’ydü	[84]	1	NAMDAR, Osman	: Kısneme (şiir)	[83]	6
DEMİRBAŞ, Soner	: Göçebe Aşk Yerleşik Anı (şiir)	[82]	7	OĞUZ, Cihan	: Şiirsiz Hayat, Hayatsız Şiir	[75]	8
DEMİRCİ, Nuri	: Kedi Hüznü	[73]	4		: Veli Dedemin Kemanı (şiir)	[76]	2
	: Ayrıkotu (şiir)	[75]	3		: Şiire Siper Kazmak	[78]	1
	: Nilüfer (şiir)	[81]	3		: Üvey Manifesto (şiir)	[79]	7
	: Kalk Gidelim – Aman Gidelim	[82]	8		: Şair, Oyun ve Yanılgı	[81]	1
	: Civanperçemi (şiir)	[83]	3		: Şair ve Celladı	[83]	2
	: ‘Ah Bir Ataş Ver, Cıgaramı				: Mask (şiir)	[84]	3
	Yakayım’	[84]	2	OLGAÇ, Berna	: Güle Çarptıkça (şiir)	[73]	3
DOĞRU, İsmail Cem	: Herhangi (şiir)	[75]	6		: Cenin I (şiir)	[77]	7
	: “Sus” Sesinde Davet- I			OLUKLU, İbrahim	: Bir Aşka Övgü (şiir)	[84]	6
	Dağınık (şiir)	[80]	3	ÖZBEK, Ahmet	: Ateşböceklerinin Solduğu		
EFE, Hasan	: Sunay Akın’ın ‘Çınar’ı	[75]	7		Yerde (şiir)	[74]	1
ELAL, Melih	: Şiir ve Gelecek	[73]	1		: Kül Veda (şiir)	[77]	6
	: Pınar Kür Kaç Doğumlu? Nisan				: Karanfil Vakti Erken (şiir)	[81]	3
	1941 Tarihli ‘Uludağ’ Dergisinden				: Solan Şehir II (şiir)	[83]	2
	Bir Yaprak	[78]	2	ÖZÇELEBİ, Ali	: “Anadolu’da Bir Köy Mezarına		
	: “Eski’z”den “Son Kişot’a				Gömün Beni”	[77]	8
	Cenk Koyuncu	[79]	2		: “Bugün Pazar, Beni İlk Defa...”	[81]	8
	: ‘Yeni Edebiyat’ Aynı Adı Taşıyan			ÖZELLİ, Fergun	: Hikmet / Ay Arası (şiirler)	[78]	6
	Farklı İki Dergi	[80]	8		: Hayat: Düş, Eylem, Kazanım;		
	: Orhan Pamuk ve Nobel	[83]	1		Kesintisiz Bilmece	[79]	8
EMRE, Gültekin	: ‘Yeryüzünü Gezen Atlı’	[73]	2		: Patyaka (şiir)	[81]	3
	: ‘Keder Gibi Ödünç’	[74]	6		: Uçtu Gitti (şiir)	[83]	1
	: Gazel Gibi (şiir)	[75]	1		: Yalnızlık Gibi Bir Şey ya da Yeni Bir		
	: ‘Sentetik Rüyalarda’	[76]	2		Hayat İçin Yeni Bir Fener...	[84]	4
	: ‘Dünya Tutulması’	[77]	2	ÖZMEN, Olcay	: Liman Sokak No: 7 Konyaaltı		
	: Düzyazı Şiirin Şahlanışı:				Antalya (şiir)	[83]	6
	‘Kilitli Defter’	[78]	6	PEKER, Hüseyin	: ‘Dip Suları’	[74]	2
	: ‘Çevre Çitin Üzerine Yağmur’	[79]	6		: Kara Gözlü Analar (şiir)	[78]	3
	: ‘Mahkeme Kitap’	[80]	2		: İç Yangını (şiir)	[79]	3
	: ‘Yorgun Denge’	[81]	2		: Ayrılık Çeşmesi (şiir)	[84]	3
	: ‘İz ve Kaçak’	[82]	6	SEVER, Şükrü	: Gece (O Yalnız Gece) (şiir)	[73]	6
	: ‘Yaşamsanat’	[83]	7		: Dağ (şiir)	[76]	5
	: ‘Şiir Defteri’	[84]	6		: İki Küçük Değini I) Yengeç		
ERGUVAN, Arif	: Sus Payı (şiir)	[73]	6		Sepeti II) İpek (şiirler)	[80]	3
	: Kemikler (şiir)	[82]	6	SEZER, Çiğdem	: Gökyüzü Kimsem Bildim		
ERGÜL, Doğan	: Cezayir Menekşesi (şiir)	[74]	3		Sokağı (şiir)	[77]	3
	: Osmenyum Bir Element (şiir)	[75]	3		: Yağmur Dinince (şiir)	[80]	6
ERTEN, Yusuf	: Şiir ve İklim (12)	[73]	8	SEZGİN, Dinçer	: Sardunya I (şiir)	[77]	3
	: Şiir ve İklim (13)	[74]	4	SOYCAN, Celal	: Yaz Şarkısı (şiir)	[78]	7
	: Şiir ve İklim (14)	[75]	4		: Kapını Kapa (şiir)	[82]	1
ERYÜKSEL, Ali	: Haikular (şiirler)	[80]	6	SÖNMEZ, Mustafa Altay:	Non (şiir)	[74]	3
FIRAT, Mustafa	: Şekfat (şiir)	[73]	3	ŞAHİN, Kâzım	: Mutluluğun Kıyısı (şiir)	[81]	6
GİDERER, Hakkı Engin:	Siyam (şiir)	[74]	7	ŞENEL, Abdurrahman	: Kısrak (şiir)	[76]	6
	: Hayat Dersi (şiir)	[80]	5		: Ayak İzi Tamircisi (şiir)	[82]	3
	: Şiş Ayak (şiir)	[83]	6		: Kimsesiz Kaldı (şiir)	[84]	6
				TEVFİK, İhsan	: Anne-Cenin (şiir)	[74]	7

TEZCAN DERTSİZ, Özlem:	: Ayçiçeği (şiir)	[82] 7
	: Yaz Tınıları (şiir)	[73] 1
TUNÇ, İlyas	: Şairin Hüznü	[80] 3
	: Ustam Öldü (şiir)	[79] 1
TUZCU, Mehmet Mümtaz:	: Yaşamsanat Günlüğü (20)	[81] 6
	: Yaşamsanat Günlüğü (21)	[73] 2
	: Telefon (şiir)	[77] 2
UYYSAL, Ahmet	: Zaman Aldatması (şiir)	[83] 3
	: İda Sözlüğü (şiir)	[75] 8
UZUNBAY, Zeynep	: Sözümler (şiir)	[77] 1
	: Göle Taş Attım (şiir)	[78] 3
ÜNVER, Serdar	: Gece Kuşu (şiir)	[79] 3
	: Gece (şiir)	[73] 3
	: Haikular 1-2-3-4-5-6-7 (şiiirler)	[77] 3
	: Domino (şiir)	[78] 7
	: Ova (şiir)	[80] 3
ÜREN, İhsan	: Yeni Yıl (şiir)	[82] 3
	: Dilden... Eserden...	[73] 6
	: Alinteri – Eyfel ve Eniz Batur	[75] 2
	: Dilden... Eserden... Aydıncıklarımız ve Picasso Denilen Dev	[76] 8
	: Ressamlar – Sautine / Dali / Modigliani (şiiirler)	[76] 8
ÜSTÜBAL, Murat	: Transliteratür (şiir)	[81] 1
	: Uykuya Uykuyla Yanaşmak(şiir)	[74] 3
YARIKKAYA, Bilgin	: Çölde Ayçiçeği Falı (şiir)	[82] 7
	: Çölde Ayçiçeği Falı (şiir)	[80] 6
YAŞAR BEDRİ	: Yedi Ayazma (şiir)	[75] 6
YAŞAR, Sadık	: Patlayan Sessizlik (şiir)	[74] 6
	: Gözyaşı Mumu (şiir)	[77] 6
	: Çatık Kaş Çeşitleri (şiir)	[79] 7
	: Çürük Çocuklar Koleksiyonu (şiir)	[81] 6
YAZICI, Halim	: Kuşlarım Konsun Üzerine (şiir)	[78] 3
YENİAY, Müesser	: Edebiyatın Kalbinin Attığı Yer:	
	: Şiir	[74] 8
YILDIZ, İrfan	: K'üllenme (şiir)	[76] 6
	: Durmuş Bir Saat İçin	
	: İçlenme (şiir)	[79] 2

“ŞİİRİMİZDE 2005 UFUK TURU”

EKİ

Haz: İhsan ÜREN

ALTINOK, Emrah	: Serap'ın Uykusu	[74]
XII		
ASENA, İnci	: Birimizden Birinin	[74]
VII		

BERK, İlhan	: Suya Bakıyorsun / Sözcükler, I / Sözcükler, II / Sözcükler, III	[74] V
CANBERK, Eray	: Ebrular 107 – 108 – 109	[74] VI
ÇAPAN, Cevat	: Kitap Kapaklarından Kuyruklu Bir Uçurtma	[74] VI
DAĞLARCA, Fazıl Hüsnü:	: Sayrılık / Aydınlığa Doğru	[74] V
DEMİRCİ, Nuri	: Kamış / Salkım	[74] VIII
DURUKAN, Deniz	: Düet	[74] XI
DÜNDER, Betül	: Harfzedem	[74] XI
ERTE, Mehmet	: Bir Cüzamlı, Yüzyıllar Önce	[74] XII
GÜNERSEL, Tarık	: Pentotonik Kilim (güve yenikleri İle)	[74] VIII
HAKKI, Ruşen	: Gümüş Atlar Müzesi	[74] VI
HAŞAL, Hilmi	: Kıyı Yakası	[74] VIII
KESKİN, Birhan	: Ayna / Evin Halleri	[74] X
KÖYLÜ, Zeynep	: Atlaslar Kayıp	[74] XII
KURTULUŞ, Cem	: Kendimi Duyarak Tasvir Ettim	[74] XIII
MURAT, Efe	: Sofrayı Senin Yerine Uzun Masalar Kurdu	[74] XIII
ÖZEL, İsmet	: Savaş Bitti	[74] VII
SATICI, Adnan	: Uzak Bir Ülkedir Gülmek	[74] IX
TARIMAN, Betül	: Köz	[74] X
ÜNVER, Serdar	: İbrahim'e Nar	[74] IX
ÜREN, İhsan	: Şiirimizde 2005 Ufuk Turu	[74] I
	: 2005 Şiir Ödülleri	[74] II
	: Ufuk Turu Gezi Planı	[74] II
	: Alternatif Tur Yolcuları	[74] II
	: 2005 Yılı'nın Şairleri, Şiirleri (liste)	[74] III
	: 2004 / 2005 Yılı'nda Çıkan Şiir Kitapları (liste)	[74] IV
	: Şiir Sorunları ve Çeviri Şiir Kitapları (liste)	[74] IV
YAŞAR, Sadık	: Ödev	[74] IX
YEŞİL, Alperen	: Lûti Şiir	[74] XIII
YILMAZ, Ertan	: Sevgilim Cam İse Ben Kumum	[74] XIII
YOLGİDEN, Selahattin:	: Ayna	[74] XI

ANMALIK

ALTINEL, Sabri	: Yaşama Sevinci	[74] XV
İLHAN, Attilâ	: An Gelir / Böyle Bir Sevmek	[74] XVI
NECATİGİL, Behçet	: Evlerle Savaş / Solgun Bir Gül Dokununca	[74] XIV
YARAN, Azer	: Şaire Ağıt	[74] XV

Yayın Yönetmeni	: Ramis DARA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Melih ELAL
Yönetim Yeri	: Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Blok, D: 3 16140 Nilüfer - BURSA
Yayın Danışmanları	: İhsan ÜREN, Hilmi HAŞAL, Serdar ÜNVER, Nuri DEMİRCİ.
Dağıtım	: Pentimento Art Shop (0212 2933959)

Yazışma Adresi	: Ramis DARA P.K. 68 16361 Ulucami - BURSA
Katkı Payı	: 15 YTL
Posta Çeki	: Hilmi HAŞAL adına 584893 numaralı hesap
Baskı	: Özsan Matbaacılık, İzmir Cad., No: 221 - BURSA
Elektronik Posta	: akatalpa@hotmail.com
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın.
	: ISSN 1305 – 7685

Şiir ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.com) Ocak 2000'de Bursa'da kurulmuştur. Ticari amaç gütmeye için yazarlarına telif ödemez.